

thi, som jeg gjorde gjældende, da jeg først havde Ordet, er det Mindretallets Overbevisning, at naar vort Forslag vedtages, vil det virke saa stærkt paa de Paagjældende, at der til den Tid kun vil være enkelte Efternølere tilbage. Jeg skal for Øvrigt, ligeoverfor hvad den ærede Ordfører har sagt, erklære, at der muligvis kan være lidt Betænkelse ved at fastsætte en Regel for, hvorledes Bøndergodset om 30 Aar skal overgaa til Selvetendom; men paa den anden Side har jeg ikke set nogen Bei anvisning — dersom man overhovedet vil have, at Majoratseiendomme skulle overgaa til fri Eiendom — hvorved Bønderne sikres, at de kunne beholde deres Jorder, og dette tror jeg dog, man maa indrømme, at de ere sikrede ved Loven af 24de April 1860. At der i Aaret 1900 skulde være Noget deri, som skulde være urimeligt og uantageligt, er ikke blevet paavist. I hvorvel jeg altsaa kan erkjende dette, maa jeg dog fastholde vort Forslag, indtil jeg ser noget Bedre fremkomme, og som sagt den Indvending, at det skulde være farligt at lade saa Meget overgaa til fri Eiendom i eet Aar, tror jeg har tabt sin Kraft, og jeg antager, at Loven med denne Ændring vil have den af mig antydede Virkning. At det danske Folketing i Aaret 1872 skulde være stemt for at beholde en muggen Arveret — dette tror jeg dog, at vi Alle maa kalde den Arveret, der er bestemt ved Friherrernes Privilegier af 1671 — kan jeg virkelig ikke antage, og jeg tør derfor haabe, at Flertallet virkelig vil stemme for vort Forslag. Der er endvidere blevet indvendt imod os af et æret Medlem for Kjøbenhavn (C. Rimestad), og jeg tror ogsaa af den ærede sidste Tale, at der ikke var givet Regler for, hvorledes disse Familiekapitaler overhovedet skulde forvaltes, og hvem der overhovedet skulde have Afgang til dem. Denne Indvending forstaar jeg ikke; der staar i de sidste to Linier af § 27 i vort Forslag: „Der gives den fornødne Sundats og Instrux for Stiftelsens Forvaltning“ — naturligvis af Justitsministeren, som det tør jeg haabe, ved Aaret 1900 eller ved dette Aarhundredes Udløb vil være et tro Udtryk for Thingets Flertals Villie og derfor vil give den Instrux, som passer med

dette Flertals Tanke. Derfor ser jeg slet ingen Fare ved at overlade dette til den Justitsminister, som der da vil være. Jeg glemte, da jeg først havde Ordet, at sige, at jeg tror, at Tarationskommissionerne efter Loven af 24de April 1860 eller de, som Loven bestemmer, ere særdeles heldige; thi eet Medlem skal udnævnes af den paagjældende Fæster, det andet af Indenrigsministeren og det tredje af Stiftsoverigheden; men ittedetfor Stiftsoverigheden er her sat Justitsministeren, og Justitsministeren maa vel i denne Egenkab nærmest betragtes som skulende staa paa Fideikommisets Standpunkt, saa at jeg tror, at de Paagjældende ved disse Kommissioner ville blive hørt og faae Leilighed til at gjøre deres Indflydelse og Tanker gjældende. Var Stillingen kun den, at Justitsministeren havde erklæret: Jeg vil tage Forslaget, dersom kun Flertallets Forslag vedtages, saa kunde jeg forstaa, at der maatte kunde være Betænkelse for Enkelte ved at stemme for vort mere radikale Forslag; men saaledes er jo Stillingen ikke. Justitsministeren erklærer jo høit og tydelig, at selv med Flertallets Ændringsforslag vil han modsætte sig Loven, og dette giver mig fremdeles et grundet Haab om, at vort Forslag vil blive vedtaget.

Tale: Jeg vil tillade mig at gjøre en Bemærkning, førend vi gaa til Afstemning, en Bemærkning, som kan gjælde for adskillige lignende Tilfælde som det, hvori vi for Øieblikket befinde os. Vi Medlemmer af Thinget søge i disse vigtige Udvalg at indsætte Mænd, som vi tro ville omfatte Sagen med Omhu og Deltagelse. Naar der nu fra et saadant Udvalg foreligger det Tilfælde, at de Mænd, som jeg nærmest pleier at stemme med, dele sig paa en saadan Maade, som det er flet ved denne Leilighed, idet det nemlig viser sig, at blandt dem, jeg pleier at stemme med, er Ordføreren, som ikke er med til at stille det Forslag, som derimod den større Flerhed af dem, jeg stemmer med, opstiller, saa kan jeg ikke negte, at der ad den Bei kan fremkomme ikke behagelige og tilbørligt vanskelige Stillinger for de Medlemmer, der staa udenfor Udvalget. Hvad der har ført dertil, kan jeg jo ikke indse, men det forekom-